

ναϊκες όμως δεν εκραήθησαν και διηύθυναν τις ματιές τους στη Βασίλισσα της Ελλάδος. Το επεισόδιο αυτό έγινε τόσο άποτομα, ώστε η Βασίλισσα της Βυρτεμβέργης—που ήταν γαμή και βασιζόταν—δεν είχε ακούσει τι είχε ο Ναπολέων, αντελήφθη όμως την άνησση και την εκπλήξει και γυρίζοντας στην Αμαλία, που καθότανε πλάι της, την έρωτησε :

— Τι λένε, αγαπητή Μεγαλειότης ;
Κατάκληρη ή δυστυχής Αμαλία δεν μπόρεσε ν' απαντήσει. Χλωμή κ' ελαφρά τρέμοντας η Βασίλισσα της Ελλάδος, δεν εύρηκε μιιά λέξη για ν' αποστομώσει τον αυτοκράτορα των Γάλλων που την έπρόβαλε. Εύτυχως όμως επενέβη τη στιγμή εκείνη η Βασίλισσα της Ολλανδίας, η οποία σκύβοντας στ' αυτή τού Ναπολέοντος, του είπε :

— Ελαίω, ότι θα είναι και άλλα άτομα, Μεγαλειότητα. Είναι πολύ νόστιμα.

Και με δυνατό γέλιο έσκέπασε την ερώτησι που διαβάθηκε παρακάτω, ώστε να μη φανή ότι δίνει ιδιαίτερη σημασία στην άλλη που είχε προηγηθεί.

Στό μεταξύ τού παιγνιδι έπληθραζε στο τέλος του. Οι βασιλείς απέχωρισαν και η Αμαλία έπληξε στα δοματιά της, τρομερά ταρταμένη.

Η Βασίλισσα εκάθησε ώρες ολόκληρες σε μιιά πολυθρόνα, με τα μάτια άπλανη, και από τη στάσι αυτή έστάθη αδύνατον να την βγάλουν ή κυρίες που την συνόδευαν στο ταξίδι. Ο Ανακτορινός γάμος Κοστής προσεκληθή βιαστικά, της έδωσε ένα καταπραϊντικό φάρμακο, της μίλησε με ειθυμία και φαίνεται ότι περισσότερο τάλονα του ξέσπυνο γιατρού, παρά τού φάρμακού του καθήσυχασαν την Αμαλία.

Επί τέλους άργά η Βασίλισσα συνήλθε, τινάχτηκε από την ισχυρή νευρική της κρίσι, ανέλαβε έντελώς και άρχισε να σκέπτεται τι έφερε να κάνει για να εκδιωχθή τόν Ναπολέοντα. Δεν κατώρθωσε όμως να βρη τίποτε. Κ' έπεριμενε παιιά τη συνέχεια με ύπομονη.

Την άλλη μέρα πρώτος ο αυτοκράτορ Αλέξανδρος της Ρωσίας έπεσεκέφθη της Βασίλισσας Αμαλία, κ' έπειτα άπ' αυτόν όλοι οι άλλοι στη σειρά, πλην τού Ναπολέοντος τού Γ'.

Τού βραδύ έδόθη τού μέγα γεύμα στο Παλάτι. Παρεκάθησαν οι Υπουργοί, οι Άδελφοί και Πρεσβύτες. Η Αμαλία και η δυό Έλληνίδες ακόλουθοί της, η Λιδωρικίη και η Καρμπούνη, έγιναν αντικείμενα πολλών περιουτήσεων. Ήγειονες και πρῆγχετες τους είπαν διάφορες φιλοφρονήσεις. Μόνον ο Ναπολέων δεν άπέτεινε στις Έλληνίδες ούτε λέξη !...

Η συμπεριφορά αυτή τού Ναπολέοντος έγινε γνωστή κ' ξέω από τ' Ανατόρα. Η εφημερίδες που περιέγραφαν τού γεύμα εξέφρασαν τού θαυμασμό τους για την ύποκριτά των Έλληνίδων, άφηναν άνάμεσα στις γραμμές τους να διαφανεί η ψυχρότης τού Αυτοκράτορος της Γαλλίας προς τη Βασίλισσα της Ελλάδος.

Τέλος, την ακόλουθη μέρα, ο Ναπολέων έδωσε στην Αμαλία τού τελευταίου χτύπημα. Στο Βασιλικό Θέατρο, τρία θεατρία είχαν ορθισή για τις κυρίες και τρία για τους κυρίους. Στο πρώτο διάλειμμα ο Ναπολέων έπεσεκέφθη και τα τρία θεατρία, έφίλησε τού χερι των βασιλισσών και των πριγκηπισσών, αλλά πέρασε μπροστά από τη Βασίλισσα της Ελλάδος χωρετώντας την ψυχρότητα, στρατιωτικός.

Η Αμαλία άμέσως μόλις έτελειωσε η παράστασις, εκάλισε τις ακόλουθές της και συζήτησε μαζί τους με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να φύγη για ν' απαλλαγθή από την παρουσία τού ανθρώπου εκείνου, χωρίς όμως να δώσει και άφορη για την έννουσουν. Και επί τέλους άπεφασίσθη να γίνη τού έξης : Να παρουσιασθή ο αδελφός της δεσποινίδος Λιδωρικίης, Νικόλαος, στρατιωτικός ακόλουθος της έν Βιέννη Έλληνικής Πρεσβείας—ο όποιος παρακολούθησε τότε άνεπισήμως την άδελφή του—και ν' άναγγείλη στη Βασίλισσα ότι είναι άνάγκη να πάει στο Όλδενμποργ, όπου την περιμένουν γραμματα τού Βασιλέως Όθωνος. Πραγματικός, την άλλη μέρα, κατά τού μεσημέρι, η Βασίλισσα άναχωρήσε για την πατρίδα της.

Σέ άλλο φύλλο θα ίδοθη τη συνέχεια τού ταξιδιού αυτού της Αμαλίας, με άλλα ένδιαφέροντα έπεισόδια και θα έξηγησουμε και τους λόγους για τους όποιους συμπεριφερέθη άπότομος προς αυτήν Ναπολέον ο Γ'.

Ο Σταχυολόγος

ΜΙΑ ΖΗΤΙΑΝΙΚΗ ΦΡΑΣΗ

— Έλεήστε με για τού Θεού...
Πώς φορές δεν την άκούμε την επίκληση αυτή με την άργη και παραπονάρχη μελωδία της. Άλλά ποιός εφαντάστηκε ποτέ την προέλευσή της και την ιστορία της ; Γιατί μολονότι η κακομοιρική αυτή φράση χρησιμοποιείται από τους ζητιάνους, έχει—διάβολε—προέλευση και ιστορία μακροχρόνιο μάλιστα.

Είνε η τυπική φράση των ζητιάνων της Αρχαίας Ρώμης, οι όποιοι ζαρώνοντας άπέξω από τους ναούς, άπλαναν τη λιτόσαρκη παλάμη τους και μιουούλιζαν, λέγοντας.

— Per deum, securrite ! (για τού θεού έλεήστε).

ΑΠΟ 'ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ 'ΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ σατυρικά φύλλα έλου τού κόσμου)

— Σκέψου τι δυσάρεστον... Ένας που έχει ακριβώς τού ίδιο όνομα μ' έμένα, καταδικάστηκε επί άπάτη των δανειστών του ! Και τώρα, ο κόσμος θά νομίση ότι είμαι έγώ !

— Μη φοβάσαι ! Ο καθένας ξέρει πώς δεν σε δανείζει κανείς εσένα !

— Άκου, παρ' όλίγο να μη γνωρίσω τόν Ρέγλερ ! Από τήν τελευταία φορά που είχα να τόν δω, άλλαξε πολύ. Απόητρε μιιά γενειάδα, μιιά φραλάρα, ένα αυτοζίνητο και...μιιά γυναίκα !

Ο δανειστής θυμωμένος
—...Πότε μου λέν «ο κύριος δεν είναι σπίτι», άλλοτε πάλιν «ή κυρία δεν είναι σπίτι»...ποιος πληρώνει επί τέλους ;

Η ύπρητρία :
— Όταν πρόκειται για πληρωμές δεν είν' κανείς εδώ !

Στόν περίπατο.
Η σύζυγος : Θέλεις να τηλεφωνήσης ; Πήγαινε γρήγορα σ' αυτό τού κατάστημα κλειδοζυμβάλων. Έχουνε τηλεφώνο και θα σου κάνουνε την χάρι να σ' αφήσουν.

Ο σύζυγος : Σ' ένα ξένο μαγαζί, χωρίς ν' αγοράσω τίποτε ; Αυτό δεν θα τού κάνω ποτέ.

Η σύζυγος : Αι, αγοράσέ μου τότε ένα πιάνο !...

Μεταξύ λωποδυτών.
— Τι λές Έδουάρδε, θα ήθελα να φωτογραφιζόμιον με τούτο τού πανοφόρι !

— Περιμενε να σε πιάσουν... θα φωτογραφισθής τότε δωρεάν !

— Δεν παίζουμε πιάνο κ' οι δυό μαζί με τα τέσσερα ;
Έκείνη :
— Νομίζω ότι αυτό μπουείτε να τού κάμετε και μόνος σας !

Ο βαρώνος σταματώντας τόν σωφέ του.
— Για σταμάτησε τού αυτοζίνητο, σκυντήσαμε ένα ζεύγος ερωτευμένον και τους πετάξαμε μέσα στο χαντάκι.

Ο σωφέρ έξακολουθώντας την πορεία του :
—Δεν πάθανε τίποτα, κ. βαρώνε... έζει πήγαιναν κ' αυτοί !

Ο πελάτης στο ξενοδοχείο τού χωριού :
— Μά αυτό έλε άναπόφορο. Κάθε στιγμή πέφτει μιιά μυϊγα στο ποτήρι μου !

Ο ξενοδόχος :
— Και δεν χαιρέσθε ! Έτσι θα λιγοστέψουν η μυϊγες.

Μεταξύ ύπρητριών :
— Πώς μπόρεσε να βρη τόση γοήγορα πάλι θέση, άν και ειχες όχι και τόσο καλό ποσοποιητικό, από την πρώτη σου κυρία ;

— Είχα μιιά φωτογραφία της και την κόλλησα στο ποσοποιητικό μου. Όποιος βλέπει αυτήν την εικόνα και διαβάζει και τού ποσοποιητικό, θαυμάζει πώς κατώρθωσα να μείνω ένα χρόνο στην ύπρητρία της, με λυπούνται και με πέρνουν !

Μεταξύ άνδρoγόνου :
Κυρία : Άχ, τι δύναμη που έχει μεριζές φορές και μιιά μόνη λέξις ! Κύριος : Ναί...έμένα π.χ. με έκανε δυστυχ ή για όλο μου τόν βίο, μιιά και μόνη λέξις που είπε ένα γυναικειό στόμα.

Κυρία : Άλήθεια ; Βέβαια ή κυρία αυτή θα είπε «όχι». Κύριος (λυπημένος) : Άχ' εναντίας είπε «ναί».

Ο δάσκαλος προς τόν μαθητή :
— Γιατί έλειψες χθές τού άπογευμα ;
— Με συγχωρείτε. Η αδελφή μου είχε τους αρραβώνας της.

— Άλλά αυτό θα τού έγνώριζες βέβαια από τού πρού, και έπρεπε να μου ζητήσης άδεια...
— Δέν ήταν άκόμα τού πρού βέβαια άν τα καταφέρναμε !...

— Πώς συμβαίνει, μικρή μου, να είσαι μελαχροινή, ένω ο αδελφός σου είναι ξανθός ;
— Ο αδελφός μου, κύριε, γεννήθηκε άργότερα, όταν ή μητέρα μου άρχισε να βάφει τα μαλλιά της.

Μεταξύ της άπιστου συζύγου και τού φίλου της :
— Λοιπόν, θα φύγης μαζί μου να μεσάνυχτα ;
— Ναί.

— Έτοιμάσε τα πράγματά σου ;
— Νά, τώρα τα βάζει στις βαλίτσες ο άντρας μου !...

Ο Κατεφυγμένος

